

**XXXV CONCURS DE POESIA
"POETA PASTOR AICART" 2020**

LA TEORIA DEL LLAMP

Pseudònim: Enric Forrellat

LA TEORIA DEL LLAMP

I - (Llum en la tenebra)

Ésser i traspàs fan un: tot muda i roman;
tots hi serem al Port amb la desconeguda.
J.V. Foix

La llum del dia s'apaga amb la mateixa recança
que el camí desplega sobre els brucs cremats,
amb la muda decadència de les ombres nues
que deixen veure a les clares la foscor dels somnis
que abasten la solitud bruna de la nit tancada.

Rere els vidres de la nit escric versos de fang
que deixen a la boca el regust amarg i terrós
del temps que fuig travessant rius de sang, i ponts
on he bescanviat paraules i vida, on he plorat
la sal i la sorra del mar de l'infantesa, vençut
per les tempestes que m'arraconen el cor
contra les muralles de roques negres, envoltat
de noms antics que em deixen a les mans, fredes,
les restes d'un món perdut entre molsa i paperassa.

M'aturaré on la ratlla de la nit sigui perpètua,
allà on el glaç i la cendra germinin com llavors
d'un silenci fumejant, d'una guspira tremolosa
que palpita entre els esbarzers com el cant
d'ocells arrabassats pels udols d'homes
perduts dins el clot tenebrós de la mitjanit.

Guanyarem un lloc en el tauler del destí,
en l'escorranc on deixem les alforges de la memòria,
més enllà del dolor de la terra i la sang brollada.
Guanyarem a pesar de saber que la derrota
fou signada just en el moment cru de néixer;

que la mort ens espera al final d'aquest camí
recargolat i aspre, entre vinyars i olivars centenaris.

La llum del capvespre, rere les cornises de pedra,
enfonsa els fulls groguencs de l'esperança
dins un mar somnàmbul de nits fredes, de finestres
tancades a la música vital dels cossos, dels llavis
closos com les portes forrellades d'una casa tancada.

Sota cels boirosos recullo engrunes de vida,
petites molles d'un temps arrabassat que amasso
—amb paciència extrema, amb l'ànim aplomat—
fins a tornar-les en paraules petites, en versos
que expressen aquest miracle de petges i d'aigües,
aquest neguit de perdre les llindes del camí,
el cop violent del vent rabiüt, la saba del temps,
el vol dels esparvers, l'embruix de la claror del dia
o el secret eteri, temorós i gebrat, del vidre de la nit.

Darrere els vitralls polsosos de la tristor, vençut,
contemplo els estrets carrerons de l'infantesa,
l'eterna pluja dels dies perduts, les fulles de la tardor
ancorades en el brancam del cor, l'ombra del mur
que em separa, amb un clam de pedres antigues,
d'aquell nen que, amb les sabates descordades,
corria incansable, carrer avall, cap a l'infinit.

Passada la contrada dels anys i el rierol dels somnis
esborrats per vents de tardor, la llum del dia s'apaga.
La batalla arriba a la seva fi. Rendiré planys i comptes
a la dama que m'espera per fer-me captiu de les ombres,
a la senyora de negre, desconeguda, que s'emporta
les forces del meu esperit i l'alè vigorós de la voluntat.

Mut i capcot travessaré les arcades de l'últim pont.
Restaran quatre versos sobre el paper rebregat
que reposa sobre el tauler del destí. Sabreu de mi
quan una veu llunyana declami els meus versos
i el seu clam, eixordador, m'esbalci del silenci.
Llavors, seré la llum que esborra les petjades
que m'empresonaren, per sempre, dins la tenebra.

II - (Sobreviure)

Oblidar és també està mort.
Silvestre Vilaplana

Escric per sobreviure. No hi ha més raó
que compensi aquest tancament d'hores buides
barallant-me davant d'un grapat de folis
esborrallats de paraules atrapades
en la gàbia més solitària de la vida.
No vull ser cendra de l'oblit. No vull esmicolar-me
com una petjada d'argila seca. El meu silenci
parlarà dels anys malaguanyats,
de l'home que confonia les estacions
pentinant les llàgrimes oxidades del mirall.

Escric per vèncer a la mort, per ressorgir de la terra
com l'arrel de l'arbre que trenca els murs;
per viure en la veu d'aquells que trobaran en mi
—en el refugi concís dels meus poemes—
el consol necessari per estimar els capítols
d'una història simple i diàfana, com qualsevol altra.
No vull comprendre la teoria del llamp. No vull,
malgrat les aspes rovellades del vent i la tempesta,
escriure sobre un pam de boira la cançó de l'oblit.

III - (trinxeres de l'oblit)

Em cou en la ferida oberta
la dissort amarga dels teus dies.
Manel Alonso i Català

L'avi va morir, tot sol, de matinada.
Tancà els ulls per última vegada i enfilà
cap a una terra gelada, llunyana i morta.
Alguns digueren que havia mort dormint,
que no havia sofert cap patiment,
que una mort dolça conquistà la seva ànima.
Què en sabran ells del patiment,
de l'ombra allargada i de les hores de solitud
confinat en una cambra asèptica i estranya;
davant d'una finestra que oferia el paisatge gris
d'una paret plena de taques i d'esquerdes.
Què en sabran ells de l'enyor,
de les setmanes buides de diumenge a diumenge,
de l'angoixa de veure com la vida es consumeix
i escampa les cendres sobre un raïm de records
que groguegen en un calaix, dins d'un llibre vell.
L'avi va morir sol, en les trinxeres de l'oblit,
sabent que a la vida cal donar-ho tot
sense esperar més recompensa que saber morir.

IV - (L'àngel engabiat)

Has confós l'empelt amb la ferida.
Sagnaves, i allà on jo hi cercava vida,
tu n'hi deies cicatriu.

David Caño

En una gàbia dorms el món i els seus abismes.
Surts al carrer com l'home insomne que retroba
pinzellades de memòria en les llambordes. Surts
fugint de l'espessa soledat d'una vida ancorada
en els mapes d'una ciutat interior que sagna
la llum groguenca dels teus abismes.

Camines com un naufrag, esbrafat, sense alè,
descobrint a cada pas el lloc exacte on podries caure,
el lloc on potser no tindries prou forces
per aixecar-te, per enfrontar-te a l'home sense rostre
que duu el teu nom i cau de nou sobre la nit mullada.
Surts al carrer per retrobar-te.
Però en un extrem de l'aparador et veus engabiat,
capcot, dins dels teus abismes.

V - (Paraules d'hivern)

La vida sempre té raó,
t'ho dius un cop i un altre.
Xavier Macià

Passem moltes vegades pels vells camins
sense adonar-nos-en que ells, com nosaltres,
canvien lentament d'aspecte, de perfil, de esperit...
Nosaltres requerim acumular anys, experiència,
un xic de bona voluntat i un gram de saviesa
per comprendre la remor de la roda del món,
per a conquerir el cim d'un camí que fa pujada.

Una veu interior ens crida: no, no tornaré!
Però, malgrat conèixer la foscor del misteri final,
anem fent via pels corriols tortuosos dels anys,
estimant la vida, la natura i el miracle etern
de ser part d'aquesta història inabastable.

Escrivim petjades amb la ceguesa del silenci.
Escrivim paraules lentes com tardes d'hivern
per deixar una humil empremta del nostre pas
sobre un carrer antic, serè, enyorat i estret
que lentament es perd, com un riu, en l'horitzó.